

В монастирі святого

Джозуе Кардуччі

Наче пасма диму сніжносяйного,
Плинуть оболочи тонко виткані
Понад банями, що в вись несуться,
Над фантастикою веж Святого;

Плинуть небесами пірузовими,
По дощі освіжені — і відзвуком
Світу дальнього вони здаються,
Як луна в аркадах, де гробниці.

Попри мене, наче вчинки юності
Смілої, пройшли поети з співами,
І тепер в душі моїй закритій
Гомонить лише луна самотня.

Наче оболочи, наче наспіви,
Людський вік кане: в твої збентежені
Очі дивлячись, безформна тіне,
Що від тебе хоче безконечність?